

Εμπειρίες της Χάριτος του Θεού (Αρχ. Γεώργιος Καψάνης, Καθηγούμενος Ι. Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους)

Categories : [BIBΛΙΑ](#)

Date : 14 Μαΐου, 2008

Ο άνθρωπος για να αγωνίζεται κατά του κακού εαυτού του, του εγωισμού αλλά και κατά των θελημάτων του κόσμου και του πονηρού, έχει ανάγκη να γεύεται την Χάρι του Θεού, να γλυκαίνεται από την γλυκύτητα του Αγίου Πνεύματος. Η εν Χριστώ εμπειρία είναι αυτή που στηρίζει τον Χριστιανό στον αγώνα του να αρέση στον Θεό.

Είναι όμως δυνατόν η αδυναμία μας και ο διάβολος να μας παρασύρουν έτσι ώστε νόθες κι όχι κατά Θεόν εμπειρίες να μας οδηγήσουν σε σφαλερούς δρόμους, σε θολά νερά αν δεν προσέξουμε.

Η συμμετοχή μας στην ζωή της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας, της μόνης αληθινής πίστεως στον Θεάνθρωπο Χριστό, η από καρδίας παραδοχή και ενστερισμός της Αγίας Παραδόσεώς της και της καθημερινής της πρακτικής, είναι ασφάλεια για όσους ποθούμε να ιδούμε το πρόσωπο του Νυμφίου της, να έχουμε ελπίδα αιωνίου ζωής, να γευώμαστε και από τον νυν αιώνα την αληθινή εμπειρία του Θεού.

“Γεύσασθε και ίδετε ότι χρηστός ο Κύριος” με τους όρους και τις προϋποθέσεις που γνωρίζει η Εκκλησία μας, η οποία γέννησε, γεννά και θα γεννά Αγίους, εν κοινωνία Θεού, με εμπειρίες ζωής αιωνίου.

Την απάντηση του αποστόλου Φιλλίπου, που έδωσε στον τότε ακόμη δύσπιστο φίλο του απόστολο Ναθαναήλ, προτείνει και η Ορθόδοξος Εκκλησία σ’ όσους αμφισβητούν την γνησιότητα της βιωματικής εμπειρίας της. “Έρχου και ίδε”.

Έλα, γίνε μέλος ζωντανό της Εκκλησίας σε υπακοή και μαθητεία Χριστού, ταπείνωσε το πνεύμα της φιλαυτίας, αγωνίσου κατά των πνευμάτων της πονηρίας και τότε θα ιδής, θα χαρής, θα μάθης. Θα γευθής την γνησια προσωπική εμπειρία που ο Θεός, από την άπειρη αγάπη Του, δίδει σ’ όσους ειλικρινά και εμπόνως Του αναζητούν.

Φεβρουάριος 1997

Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου - Γ' Εκδοσις 1998

ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Σκοπός της ζωής μας, όπως γνωρίζουμε, είναι η ένωσίς μας με τον Θεό. Όπως λέγει η Αγία Γραφή, ο άνθρωπος πλάσθηκε «κατ' εικόνα και ομοίωσιν» του Θεού, να ομοιάση με τον Θεό, δηλαδή να ενωθή μαζί Του. Την ομοίωσι του ανθρώπου με τον Θεό οι άγιοι Πατέρες την λένουν θέωσι. Βλέπετε πόσο μεγάλος είναι ο σκοπός της ζωής του ανθρώπου; Να γίνη όχι απλώς καλλίτερος, ηθικώτερος, δικαιότερος, ευγενέστερος, αλλά θεός κατά χάριν. Και ποια διαφορά υπάρχει μεταξύ του αγίου Θεού και των θεωμένων ανθρώπων; Ότι ο μεν Πλάστης και Δημιουργός μας είναι Θεός κατά φύσιν, από την φύσιν Του, ενώ εμείς γινόμαστε θεοί κατά χάριν, διότι ενώ κατά την φύσιν μας παραμένουμε άνθρωποι, με την ιδική Του χάρι θεωνόμαστε.

Όταν ο άνθρωπος ενώνεται με τον Θεόν κατά χάριν, αποκτά και εμπειρία του Θεού, αισθάνεται τον Θεό. Αλλιώς πως είναι δυνατόν να ενώνεται με τον Θεό, χωρίς να αισθάνεται την χάρι Του;

Οι πρωτόπλαστοι στον Παράδεισο πριν αμαρτήσουν, συνομιλούσαν με τον Θεό, αισθάνοντο την θεία χάρι. Ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο, για να είναι ιερέυς, προφήτης και βασιλεύς. **Ιερέυς**, για να δέχεται την ύπαρξι του και τον κόσμο ως δώρα του Θεού, και να αντιπροσφέρη εν συνεχεία τον εαυτό του και τον κόσμο στον Θεό ευχαριστιακά και δοξολογικά. **Προφήτης**, για να γνωρίζει τα μυστήρια του Θεού. **Βασιλεύς**, για να βασιλεύη στην υλική δημιουργία και στον εαυτό του. Να χρησιμοποιή την φύσι όχι ως τύραννος, αλλά με αρχοντιά. Να μη κάνη κατάχρησι της δημιουργίας, αλλά ευχαριστιακή χρήσι. Σήμερα ο άνθρωπος δεν χρησιμοποιεί την

φύσι λογικά, αλλά συμπεριφέρεται εγωιστικά και παράλογα, με αποτέλεσμα να καταστρέφει το φυσικό του περιβάλλον και μέσα σ' αυτό να καταστρέφεται και ο ίδιος.

Εάν ο άνθρωπος δεν αμάρτανε και δεν αντικαθιστούσε την αγάπη και την υπακοή στον Θεό με τον εγωισμό, δεν θα χωριζόταν από τον Θεό, θα ήταν βασιλεύς, ιερέυς και προφήτης. Όμως ο άγιος Θεός που πονάει το πλάσμα του, θέλει να ξαναφέρει τον άνθρωπο στην κατάσταση να μπορεί πάλι να γίνη αληθινός ιερέυς, προφήτης και βασιλεύς. Να μπορεί πάλι να λάβη εμπειρία του Θεού και να ενωθή μαζί του. Γι' αυτό στην ιστορία της Παλαιάς Διαθήκης βλέπουμε πως ο Θεός προετοιμάζει σιγά - σιγά την σωτηρία των ανθρώπων με την έλευσι του Μονογενούς Του Υιού. Έτσι δίνει χαρίσματα, σαν εκείνα που είχε ο άνθρωπος προ της πτώσεως, όπως το χάρισμα της προφητείας. Υπάρχουν στην Παλαιά Διαθήκη άνδρες, όπως ο προφήτης Ηλίας, ο προφήτης Ησαΐας, ο προφήτης Μωυσής, που έλαβαν το προφητικό χάρισμα και είδαν την δόξα του Θεού, Πλην όμως αυτό το χάρισμα δεν ήταν γενικό για όλους. ούτε ήταν για όλο το διάστημα της ζωής τους, αλλά ήταν μερικό χάρισμα που τους έδωσε ο Θεός για ωρισμένο σκοπό και για συγκεκριμένες περιπτώσεις. Οσάκις δηλαδή ο Θεός ήθελε οι δίκαιοι αυτοί άνδρες να εξαγγείλουν την έλευσι του Χριστού στον κόσμο ή να αναγγείλουν το θέλημα Του, τους έδινε την δυνατότητα να λάβουν κάποια εμπειρία και αποκάλυψι.

Όμως ο προφήτης Ιωήλ προφήτευσε ότι θα έλθη εποχή που την χάρι του Αγίου Πνεύματος θα δώσει ο Θεός όχι σε ωρισμένους μόνο άνδρες και για ωρισμένο σκοπό, αλλά προς όλο τον λαό. Ιδού τι λέγει η προφητεία του προφήτου Ιωήλ: «Εκχεώ από του Πνεύματος μου επί πάσαν σάρκα», θα δώσω το Πνεύμα μου σε κάθε άνθρωπο, «και προφητεύουσιν οι υιοί υμών και αι θυγατέρες υμών, και οι πρεσβύτεροι υμών ενύπνια ενυπνιασθήσονται, και οι νεανίσκοι υμών οράσεις όψονται» (Ιωήλ 2, 27). Δηλαδή θα ιδή ο λαός μου οράσεις πνευματικές, θα ιδή μυστήρια Θεού. Αυτή η έκχυσις του Αγίου Πνεύματος έγινε την ημέρα της Αγίας Πεντηκοστής. Τότε η χάρις του Αγίου Πνεύματος δόθηκε σ' όλη την Εκκλησία. Δεν δόθηκε η χάρις αυτή σε όλους κατά την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, διότι ο Χριστός δεν είχε ακόμη σαρκωθεί. Έπρεπε να αποκατασταθή η κοινωνία του ανθρώπου με τον Θεό, για να δώσει ο Θεός την χάρι του Αγίου Πνεύματος σε όλο τον λαό. Αυτή την επανένωσι την έκανε ο Σωτήρας μας Χριστός με την ενανθρώπησι Του.

Η πρώτη ένωσις που είχε κάνει ο Θεός με τον άνθρωπο στον Παράδεισο δεν ήταν υποστατική, και γι' αυτό διασπάσθηκε. Αυτή η δευτέρα ένωσις είναι υποστατική, δηλαδή προσωπική. Στην υπόστασι - πρόσωπο του Χριστού ενώθηκε ασύγχυτα, άτρεπτα, αδιαίρετα, αχώριστα, αιώνια η ανθρώπινη φύσις με την θεία φύσι. Όσο και αν αμαρτήσουν οι άνθρωποι, δεν μπορεί πλέον η ανθρώπινη φύσις να χωρισθή από τον Θεό, διότι στον Ιησού Χριστό, τον Θεάνθρωπο, είναι αιώνια ενωμένη με την θεία φύσι.

Για να μπορεί λοιπόν ο άνθρωπος να λάβη το Άγιον Πνεύμα, να γίνη ιερέυς, βασιλεύς και προφήτης, να γνωρίζη τα μυστήρια του Θεού και να αισθάνεται τον Θεό, πρέπει

να γίνει μέλος του Σώματος του Χριστού, της Εκκλησίας. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο μοναδικός, ο αληθινός, ο τέλειος ιερέυς, βασιλεύς και προφήτης. Αυτό που είχε πλασθή να κάνει ο Αδάμ και η Εύα, και απέτυχαν να το κάνουν λόγω της αμαρτίας και του εγωισμού, το έκανε ο Χριστός. Τώρα όλοι εμείς ενωμένοι με τον Χριστό μπορούμε να συμμετάσχουμε στα τρία αξιώματα του Χριστού, το βασιλικό, το προφητικό και το ιερατικό. Στο σημείο αυτό πρέπει να διευκρινίσουμε ότι με το άγιο βάπτισμα και το χρίσμα ο χριστιανός αποκτά την γενική ιερωσύνη, και όχι την ειδική ιερωσύνη, που αποκτάται με την χειροτονία και δια της οποίας οι λειτουργοί της Εκκλησίας λαμβάνουν την χάρι να ιερατεύουν στην Εκκλησία και να ποιμαίνουν τους λαϊκούς.

Λαϊκός πάλι δεν είναι μόνο ο μη ιερωμένος, αλλά αυτός που με το άγιο βάπτισμα και χρίσμα έλαβε το αξίωμα να είναι μέλος του λαού του Θεού και του Σώματος του Χριστού και να συμμετέχει στα τρία αξιώματα του Χριστού. Όσο μάλιστα πιο υγιές, συνειδητό και ενεργό μέλος του λαού του Θεού και του Σώματος του Χριστού είναι ο χριστιανός, τόσο και πληρέστερα μετέχει στο ιερατικό, προφητικό και βασιλικό αξίωμα του Χριστού, και ανώτερη εμπειρία και αίσθησι της χάριτος Του λαμβάνει, όπως βλέπουμε στους βίους των Αγίων της πίστεως μας.

Μορφές της εμπειρίας της χάριτος του Θεού

Ποιές είναι οι εμπειρίες της χάριτος που μπορεί να λάβη ο χριστιανός, ώστε η πίστις και η χριστιανική ζωή να μη είναι γι' αυτόν κάτι διανοητικό και εξωτερικό, αλλά αληθινή αίσθησις πνευματική του Θεού, κοινωνία με τον Θεό, οικείωσις του Θεού, στην οποία συμμετέχει ο όλος άνθρωπος;

Είναι πρώτα - πρώτα μία εσωτερική πληροφορία ότι δια της πίστεως στον Θεό βρίσκει το αληθινό νόημα της ζωής του. Αισθάνεται ότι η πίστις του προς τον Χριστό είναι πίστις που τον αναπαύει εσωτερικά, που δίνει νόημα στην ζωή του και τον καθοδηγεί, που είναι ένα δυνατό φως που τον φωτίζει. Όταν αισθανθή έτσι την χριστιανική πίστι μέσα του, αρχίζει να ζη την χάρι του Θεού. Ο Θεός δεν είναι κάτι εξωτερικό γι' αυτόν.

Άλλη εμπειρία της χάριτος του Θεού λαμβάνει ο άνθρωπος, όταν ακούει στην καρδιά του την πρόσκλησι του Θεού να μετανοήση για τα σκοτεινά και αμαρτωλά του έργα, να επιστρέψει στην χριστιανική ζωή, να εξομολογηθή, να μπη στον δρόμο του Θεού. Αυτή η φωνή του Θεού που ακούει μέσα του, είναι μία πρώτη εμπειρία της χάριτος του Θεού. Τόσα χρόνια που ζούσε μακριά από τον Θεό, τίποτε δεν καταλάβαινε.

Αρχίζει να μετανοή· εξομολογείται για πρώτη φορά στην ζωή του στον Πνευματικό. Μετά την εξομολόγησι αισθάνεται βαθειά ειρήνη και χαρά, που ουδέποτε στην ζωή

του είχε αισθανθή. Και τότε λέει: «Ανακουφίσθηκα». Αυτή η ανακούφισης είναι επίσκεψις της θείας χάριτος σε μία ψυχή που μετενόησε, και ο Θεός θέλει να την παρηγορήσει.

Τα δάκρυα που έχει ο μετανοών χριστιανός, όταν προσεύχεται και ζητά συγχώρησι από τον Θεό ή όταν εξομολογείται, είναι δάκρυα μετανοίας. Αυτά τα δάκρυα είναι πολύ ανακουφιστικά. Φέρνουν πολλή ειρήνη στην ψυχή του ανθρώπου. Και τότε ο άνθρωπος αισθάνεται ότι αυτά είναι δώρο και εμπειρία της θείας χάριτος.

Όσο βαθύτερα μετανοεί και έρχεται σε περισσότερη αγάπη προς τον Θεό και προσεύχεται με ένα θεϊκό έρωτα, τόσο εκείνα τα δάκρυα της μετανοίας γίνονται δάκρυα χαράς, δάκρυα αγάπης και θείου έρωτος. Αυτά τα δάκρυα που είναι ανώτερα από τα δάκρυα της μετανοίας, είναι και αυτά μία ανωτέρα επίσκεψις και εμπειρία της χάριτος του Θεού.

Προσερχόμεθα να κοινωνήσουμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού μετανοημένοι, εξομολογημένοι, με νηστεία και πνευματική προετοιμασία. Μετά την Θεία Κοινωνία τι αισθανόμεθα; Βαθειά ειρήνη στην ψυχή μας, χαρά πνευματική. Είναι και αυτό μία εμπειρία και επίσκεψις της χάριτος του Θεού.

Άλλες φορές πάλι, κατά την διάρκεια της προσευχής ή της θείας λατρείας ή της Θείας Λειτουργίας, αισθανόμεθα ανεκλάλητη χαρά. Κι αυτό είναι επίσκεψις της θείας χάριτος και εμπειρία Θεού.

Υπάρχουν όμως και άλλες ανώτερες εμπειρίες του Θεού. Η ανώτερη εμπειρία του Θεού είναι η θέα του άκτιστου Φωτός. Αυτό το Φως είδαν οι μαθηταί του Κυρίου στο Όρος της Μεταμορφώσεως. Είδαν τον Χριστό να λάμπη όλος σαν τον ήλιο με ένα ουράνιο και θείο φως, το οποίο δεν ήταν υλικό, κτιστό φως, όπως είναι ο ήλιος και τα άλλα κτιστά φώτα. Ήταν άκτιστο Φως, δηλαδή το Φως του Θεού, το Φως της Αγίας Τριάδος.

Αυτοί που καθαρίζονται τελείως από τα πάθη τους κι από την αμαρτία και προσεύχονται με αληθινή και καθαρά προσευχή, αξιώνονται αυτής της μεγάλης εμπειρίας, να ιδούν το Φως του Θεού απ' αυτή την ζωή. Αυτό το Φως είναι που θα λάμπη στην αιώνια ζωή. Κι όχι μόνο το βλέπουν από τώρα, αλλά και τους βλέπουν από τώρα μέσα σ' αυτό το Φως. Διότι αυτό το Φως περιβάλλει τους Αγίους. Εμείς δεν το βλέπουμε, αλλά οι καθαροί στην καρδιά και άγιοι το βλέπουν. Το φωτοστέφανο που εικονίζεται γύρω από τα πρόσωπα των Αγίων είναι το Φως της Αγίας Τριάδος, που τους έχει φωτίσει και αγιάσει.

Στον βίο του Μεγάλου Βασιλείου διαβάζουμε ότι τον Μέγα Βασίλειο, όταν προσευχόταν στο κελλί του, τον έβλεπαν να λάμπη όλος και όλο το κελλί του άκτιστο Φως, το οποίο τον περιαύγαζε. Και σε πολλούς βίους των Αγίων βλέπουμε το ίδιο.

Άρα λοιπόν το να αξιωθή κανείς να ιδή το άκτιστο Φως είναι μία ανωτάτη εμπειρία Θεού, η οποία δεν δίδεται σε όλους, αλλά σε ελαχίστους, όσους έχουν προχωρήσει στην πνευματική ζωή. Κατά τον αββά Ισαάκ, σε κάθε γενεά μόλις ένας άνθρωπος κατορθώνει να ιδή εναργώς το άκτιστο Φως (Λόγος λβ'). Υπάρχουν όμως και σήμερα χριστιανοί άγιοι που αξιώνονται να έχουν αυτή την μοναδική εμπειρία του Θεού.

Βέβαια πρέπει να πούμε ότι καθένας που βλέπει ένα φως, δεν σημαίνει ότι βλέπει το άκτιστο Φως. Ο διάβολος πλανά τους ανθρώπους και τους δείχνει άλλα φώτα, δαιμονικά, ή ψυχολογικά, για να νομίσουν πώς είναι το άκτιστο Φως, ενώ δεν είναι. Γι' αυτό κάθε χριστιανός που βλέπει κάτι ή που ακούει μια φωνή ή που έχει μια εμπειρία, δεν πρέπει να την δέχεται ως εκ Θεού, γιατί μπορεί να πλανηθή από τον διάβολο. Αλλά πρέπει να την εξομολογηθή στον Πνευματικό του, κι αυτός θα του πη αν είναι εκ τού Θεού ή αν είναι της πλάνης και των δαιμόνων. Χρειάζεται πολλή προσοχή στο θέμα αυτό.

Προϋποθέσεις γνήσιας εμπειρίας της χάριτος τού Θεού

Θα εξετάσουμε τώρα τις προϋποθέσεις, οι οποίες μας εξασφαλίζουν ώστε οι διάφορες εμπειρίες που έχουμε να είναι γνήσιες και όχι νόθες.

Η πρώτη προϋπόθεση είναι ότι θα είμεθα άνθρωποι μετανοίας. Εάν δεν μετανοούμε για τις αμαρτίες μας και καθαριζόμεθα από τα πάθη μας, δεν μπορούμε να δούμε τον Θεό. Όπως λέγει ο Κύριός μας στους μακαρισμούς: «Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται». Μακάριοι αυτοί που είναι καθαροί στην καρδιά, γιατί αυτοί θα δουν τον Θεό. Όσο περισσότερο ο άνθρωπος καθαρίζεται από τα πάθη του, μετανοεί, επιστρέφει στον Θεό, τόσο καλλίτερα μπορεί να αισθάνεται και να βλέπη τον Θεό.

Το να επιδιώκουμε να λάβουμε εμπειρίες του Θεού με τεχνητούς τρόπους και μεθόδους, όπως γίνεται στις αιρέσεις στους ινδουϊστές, στα γιόγκα, είναι λάθος. Οι εμπειρίες αυτές δεν είναι εκ Θεού. Είναι εμπειρίες που προκαλούνται με ψυχολογικούς τρόπους.

Οι άγιοι Πατέρες μας λένουν: «Δώσε αίμα και λάβε πνεύμα». Αν δηλαδή δεν δώσης το αίμα της καρδιάς σου με την μετάνοια, την προσευχή, την νηστεία, την άσκησι, δεν μπορείς να λάβης την χάρι του Αγίου Πνεύματος. Οι αληθινές πνευματικές εμπειρίες δίνονται σ' εκείνους που από ταπείνωσι δεν ζητούν πνευματικές εμπειρίες, αλλά ζητούν από τον Θεό μετάνοια και σωτηρία. Σ' αυτούς που είναι ταπεινοί και λένουν: «Θεέ μου, εγώ δεν είμαι άξιος να έχω εμπειρίες, δεν είμαι άξιος να λάβω χαρίσματα πνευματικά, δεν είμαι άξιος να λάβω επίσκεψι της χάριτός σου και θείες και ουράνιες παρηγοριές και πνευματικές ηδονές». Σ' αυτούς όμως που με υπερηφάνεια ζητούν από τον Θεό να τους δώση εμπειρίες, δεν θα δώση αληθινές και γνήσιες εμπειρίες. Αντίθετα, θα το εκμεταλλευθή ο πειρασμός και θα τους δώση πλανεμένες και διαβολικές εμπειρίες, λόγω της υπερηφανείας τους. Άρα λοιπόν ο δεύτερος όρος είναι η ταπείνωσις.

Τρίτος όρος για να λάβουμε αληθινές πνευματικές εμπειρίες είναι να είμεθα μέσα στην Εκκλησία. Όχι έξω από την Εκκλησία. Διότι έξω από την Εκκλησία ο διάβολος

θα μας πλανήσει. Άμα απομονωθεί το πρόβατο από την ποίμνη, θα το κατασπαράξει ο λύκος. Μέσα στην ποίμνη είναι η ασφάλεια. Ο χριστιανός μέσα στην Εκκλησία είναι ασφαλής. Άμα βγει από την Εκκλησία, είναι εκτεθειμένος στις πλάνες τις δικές του, των άλλων ανθρώπων και των δαιμόνων. Έχουμε παραδείγματα πολλών ανθρώπων, οι οποίοι μη κάνοντας υπακοή στην Εκκλησία και στον Πνευματικό τους έπεσαν σε μεγάλες πλάνες. Και νόμιζαν ότι βλέπουν τον Θεό ή ότι τους επισκέπτεται ο Θεός, ενώ στην πραγματικότητα οι εμπειρίες που είχαν ήταν δαιμονικές και καταστρεπτικές γι' αυτούς. Επίσης βοηθεί πολύ το να έχουμε καθαρά και θερμή προσευχή. Η αλήθεια είναι ότι την ώρα της προσευχής ο θεός δίνει τις περισσότερες πνευματικές εμπειρίες στον άνθρωπο, γι' αυτό και όσοι προσεύχονται με πόθο, με ζήλο, με υπομονή, λαμβάνουν τα δώρα του Αγίου Πνεύματος και αίσθησι της χάριτος τού Θεού.

Όπως γνωρίζετε, υπάρχει μία προσευχή που λέγομε στο Άγιον 'Όρος και σεις ίσως την λέγετε: «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με τον αμαρτωλόν». Αυτή η προσευχή, που χαρακτηρίζεται ως νοερά, καρδιακή και αδιάλειπτος, όταν λέγεται με ταπεινώσι, με πόθο και με επιμονή, φέρνει σιγά-σιγά μέσα στην καρδιά του ανθρώπου την αίσθησι της χάριτος τού Θεού.

Ψευδείς εμπειρίες της χάριτος του Θεού

Ψευδείς εμπειρίες τού Θεού έχουν άνθρωποι, οι οποίοι νομίζουν ότι από μόνοι τους, με τις δικές τους δυνάμεις, σε αιρέσεις, σε ομάδες, σε θρησκευτικές συναθροίσεις, εκτός Εκκλησίας, μπορούν να λάβουν την χάρι του Αγίου Πνεύματος. Συγκεντρώνονται λοιπόν, κάποιος νέος «προφήτης» κάνει τον αρχηγό, και αυτοί οι άνθρωποι νομίζουν ότι δέχονται την επίσκεψη και την χάρι τού Θεού.

Έτυχε να βρεθώ σε μία συνάντησι Πεντηκοστιανών στην Αμερική το 1966 που ήμουν εκεί. Η «εκκλησία» τους ήταν σαν μια αίθουσα σχολείου. Άρχισε πρώτα ένα όργανο να παίζει κάποια μουσική με απαλούς και σιγανούς ήχους, που όσο προχωρούσε γινόταν πιο εντατική, πιο εκκωφαντική και έξαλλη, ώστε να προκαλή έξαψι. Τελείωσε η μουσική και άρχισε ο ιεροκήρυκας. Άρχισε και αυτός απαλά και, όσο προχωρούσε, φώναζε δυνατώτερα. Στο τέλος δημιούργησε και αυτός μια κατάστασι εξάψεως. Και τότε, όταν όλοι αυτοί οι άνθρωποι είχαν πάθει ομαδική υποβολή και υστερία, άρχιζαν να φωνάζουν, να σηκώνουν και κινούν τα χέρια, να βγάζουν άναρθρες κραυγές. Ένοιωσα τότε ότι δεν ήταν εκεί το Πνεύμα τού Θεού, το οποίο είναι Πνεύμα ειρήνης και όχι ταραχής και εξάψεως. Το Πνεύμα τού Θεού δεν έρχεται με τεχνητούς και ψυχολογικούς τρόπους. Μάλιστα λυπήθηκα τα παιδιά, που ήταν εκεί μέσα μαζί με τους γονείς τους και θα υφίσταντο τις συνέπειες αυτής της ομαδικής νευρώσεως.

Κάποιος νέος, πού έγινε μοναχός στο Άγιον Όρος και είχε περάσει πρώτα από την ινδουϊστική γιόγκα (πρέπει να γνωρίζετε ότι υπάρχουν περί τις 500 ινδουϊστικές αιρέσεις στην Ελλάδα), μου εξήγησε τι εμπειρίες προσπαθούσαν να έχουν εκεί. Όταν ήθελαν να ιδούν φως, έτριβαν τα μάτια τους, έτσι ώστε να βλέπουν κάποια φωτάκια. Όταν ήθελαν πάλι να ακούουν ασυνήθιστους ήχους, έκαναν κάποιες συμπίεσεις στα αυτιά τους, ώστε να δημιουργούνται ήχοι.

Παρόμοιες ψυχολογικές εμπειρίες που προκαλούνται τεχνητά κάποιοι αιρετικοί τις αποδίδουν στο Άγιο Πνεύμα.

Αλλά οι εμπειρίες στις αιρετικές συνάξεις δεν είναι μόνο ψυχολογικές. Άλλοτε είναι και δαιμονικές. Ο διάβολος εκμεταλλεύεται την αναζήτησι από μερικούς ανθρώπους τέτοιων εμπειριών και τους παρουσιάζει διάφορα σημεία, τα οποία δεν είναι εκ Θεού, αλλά ιδικά του, διαβολικά. Αυτοί δεν μπορούν να καταλάβουν ότι είναι θύματα του διαβόλου.

Νομίζουν ότι τα σημεία αυτά είναι ουράνια και εκ του Αγίου Πνεύματος. Ακόμη τους δίδει ο διάβολος κάποια προφητική ικανότητα, όπως δίδει και στα "μέντιουμ". Ο Κύριος όμως μας είχε προειδοποιήσει: «Έγερθήσονται γαρ ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και δώσουσι σημεία μεγάλα και τέρατα» Ματθ. 24, 24). Όχι απλώς θα κάνουν θαύματα, αλλά μεγάλα θαύματα και τέρατα, φοβερά σημεία. Όπως και ο Αντίχριστος, όταν θα έλθη, δεν θα κάνει κακά πράγματα. Θα κάνει ευεργεσίες, θεραπείες ασθενών και άλλα θαυμαστά, για να πλανήση τους ανθρώπους, ει δυνατόν και τους εκλεκτούς, για να τον πιστεύσουν ως σωτήρα τους και να τον ακολουθήσουν.

Γι' αυτό χρειάζεται να προσέχουμε. Κάθε ένας που κάνει κάποια σημεία ή προφητεύει, δεν είναι πάντοτε εκ του Θεού. Όπως πάλι ο Κύριος λέγει: «Πολλοί ερούσι μοι εν εκείνη τη ημέρα· Κύριε, Κύριε, ου τω σω ονόματι προφητεύσαμεν και τω σω ονόματι δαιμόνια εξεβάλομεν, και τω σω ονόματι δυνάμεις πολλάς εποιήσαμεν; και τότε ομολογήσω αυτοίς ότι ουδέποτε έγνων υμάς. αποχωρείτε απ' εμού οι εργαζόμενοι την ανομίαν» (Ματθ. 7, 22-23).

Εγνώρισα νέους που είχαν παρασυρθή από αποκρυφιστές κι πεντηκοστιανές αιρέσεις και οι οποίοι μετά την επιστροφή τους στην Εκκλησία ωμολόγησαν ότι διάφορες εμπειρίες που είχαν, όταν ήσαν μέλη των αιρέσεων αυτών, ήσαν διαβολικές.

Ένας πρώην πεντηκοστιανός π.χ. ωμολόγησε ότι στις πεντηκοστιανές συγκεντρώσεις, όταν κάποια "προφήτις" προφήτευε αυτός αισθανόταν δαιμονική ταραχή και ότι, όταν προσπαθούσε να ειπή την ευχή «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησον με τον αμαρτωλόν», ερχόταν η γλωσσολαλιά και τον έπνιγε εμποδίζοντάς τον να λέγη την ευχή.

Επειδή ο διάβολος μετασχηματίζεται σε άγγελο φωτός πρέπει να είμεθα επιφυλακτικοί στις εμπειρίες. Ο Απόστολος Ιωάννης μας συμβουλεύει: «Αγαπητοί, μη παντί πνεύματι πιστεύετε» (Α' Ιωάν. 4, 1). Δεν είναι όλα τα πνεύματα εκ του Θεού. Οι έχοντες δε το κατά τον Απόστολο Παύλο χάρισμα της διακρίσεως των πνευμάτων (Α' Κορ. 12, 10) μπορούν να διακρίνουν τα πνεύματα, εάν είναι εκ του Θεού ή είναι

του διαβόλου. Αυτό το χάρισμα το έχουν οι Πνευματικοί της Εκκλησίας. Γι' αυτό, όταν έχουμε τέτοιο πρόβλημα, πρέπει να απευθυνώμεθα στον Πνευματικό μας, και αυτός θα διακρίνη την προέλευσι κάθε εμπειρίας.

Ακόμη και μοναχοί είναι δυνατόν να πλανηθούν. Έχουμε περιπτώσεις στο Άγιον Όρος που μοναχοί πλανήθηκαν από τέτοιες εμπειρίες. Παρουσιάσθηκε π.χ. σε κάποιον μοναχό ένας άγγελος -ενώ ήταν ο διάβολος- και του είπε: «Έλα πάνω στην κορυφή του Άθωνος, να σου δείξω μεγάλα θαύματα». Τον ωδήγησε εκεί, και παρά λίγο θα τον γκρέμιζε από τα βράχια, αν εκείνος δεν επεκαλείτο την θεία βοήθεια. Αυτός έκανε το λάθος να πιστεύσει την οπτασία ως εκ Θεού, ενώ δεν έπρεπε. Διότι οι μοναχοί γνωρίζουν ότι, όταν ιδούν μία οπτασία, πρέπει να την πουν στον Γέροντά τους, και αυτός θα τους πη αν είναι εκ τού Θεού ή εκ των δαιμόνων. Όπου λοιπόν υπάρχει υπερηφάνεια, είναι πολύ πιθανή ή πλάνη.

Περί Πεντηκοστιανών

Οι εμπειρίες των Πεντηκοστιανών δεν είναι εκ του Θεού. Γι' αυτό, όχι μόνο δεν τους βοηθούν να μπου στην Εκκλησία, αλλά και τους οδηγούν εκτός Εκκλησίας. Μόνο ο διάβολος έχει συμφέρον να βγάλει τους ανθρώπους από την Εκκλησία.

Αλλά και ο κατατεμαχισμός τους σε πολλές αιρέσεις και ομάδες είναι απόδειξις ότι δεν αποτελούν την αληθινή Εκκλησία του Θεού. Ο Προτεσταντισμός αποτελείται από χιλιάδες αιρέσεις. Μία από τις προτεσταντικές αιρέσεις είναι οι Πεντηκοστιανοί. Μόνο στις Η. Π. Α. υπάρχουν 39 είδη Πεντηκοστιανών. Πολλές από τις πεντηκοστιανές αιρέσεις δεν έχουν καμμία σχέση μεταξύ τους. Σας αναφέρω τίτλους μερικών πεντηκοστιανών ομάδων: "Συνάθροισις της Εκκλησίας του Θεού, του όρους", "Ενσωματωμένη συνάθροισις της Εκκλησίας του Θεού", "Θέατρο Γαρ", "Άγρυπνη ιεραποστολή", "Εκκλησία της Μητέρας Χορν", "Εκκλησία της Μητέρας Ρόμπερτσον", "Ιησούς και άγρυπνη ιεραποστολή", "Υπόλοιπον της Εκκλησίας του Θεού", "Εν πυρί βαπτισμένη Εκκλησία του Θεού αγιότητας Αμερικής", "Εκκλησία της Μογέρα Κουκ", "Εθνική πνευματική δαβιδική ένωσις ναού της Εκκλησίας του Θεού", "Εκκλησία του τετραγωνικού ευαγγελίου".

Αν υπήρχε σ' αυτές τις ομάδες το Πνεύμα του Θεού, θα υπήρχε ενότης, θα υπήρχε μία Εκκλησία και όχι τόσες διαφορετικές και αντιτιθέμενες ομάδες.

Ωρισμένες επίσης εκδηλώσεις που λαμβάνουν χώρα στις συγκεντρώσεις τους, όπως το να τρέμουν, να πέφτουν κάτω σαν νεκροί, να βγάζουν άναρθρες κραυγές, δεν είναι ειρηνικού Πνεύματος του Θεού. Παρόμοια φαινόμενα συναντούμε στις ειδωλολατρικές θρησκείες. Υπάρχουν επίσης πολλές ομοιότητες με τα πνευματιστικά φαινόμενα.

Καλλιεργούν ακόμη πνεύμα υπερηφανείας πιστεύοντας ότι η Εκκλησία όλη επί δύο χιλιάδες χρόνια πλανάται, ενώ αυτοί βρήκαν την αλήθεια το 1900. Ο πρώτος που ίδρυσε την ομάδα των Πεντηκοστιανών είναι ένας Αμερικανός. Ο πρώτος στην

Ελλάδα πεντηκοστιανός, Μιχαήλ Γκούνας, διεκήρυσσε: «Μετά από τόσους αιώνες έγινε πάλι στην χώρα της Ελλάδος απαρχή της επίσκεψης του Θεού, όπως την ημέρα της Πεντηκοστής. Απ' αυτόν άρχισε η επίσκεψις του Χριστού στην Ελλάδα όπως την ημέρα της Πεντηκοστής! Τόσα χρόνια δεν υπήρχε! Βλέπετε σατανικός εγωισμός και υπερηφάνεια;

Τί γίνεται τώρα με το επιδιωκόμενο απ' αυτούς χάρισμα της γλωσσολαλίας; Πράγματι, στην Καινή Διαθήκη αναφέρεται η γλωσσολαλία. Οι άγιοι Απόστολοι την ημέρα της Πεντηκοστής μιλούσαν τις γλώσσες των λαών που ήλθαν να προσκυνήσουν στα Ιεροσόλυμα, για να τους κατηχήσουν στο Ευαγγέλιο. Το χάρισμα της γλωσσολαλίας είναι χάρισμα που δόθηκε από τον Θεό στους Αποστόλους για ένα ειδικό λόγο: Για να προσηλυτίσουν τους μη χριστιανούς στην χριστιανική πίστι. Οι άγιοι Απόστολοι, όταν μιλούσαν γλώσσες, δεν μιλούσαν άναρθρες κραυγές, σαν δαιμονισμένοι. Μιλούσαν ξένες γλώσσες, όχι οποιεσδήποτε γλώσσες, αλλά τις γλώσσες αυτών που ήταν εκεί στα Ιεροσόλυμα και δεν ήξεραν την εβραϊκή γλώσσα, για ν' ακούσουν τα μεγαλεία τού Θεού και να πιστεύσουν. Άρα οι άναρθρες κραυγές δεν έχουν καμμία σχέση με το χάρισμα της γλωσσολαλίας, την οποία επικαλούνται οι Πεντηκοστιανοί.

Η Ορθόδοξος Εκκλησία ο χώρος της γνησίας εμπειρίας της χάριτος τού Θεού

Εκκλησία της Πεντηκοστής είναι η Ορθόδοξος Εκκλησία μας. Και γιατί είναι αυτή; Διότι είναι η Εκκλησία της σαρκώσεως και ενανθρωπήσεως του Χριστού, του σταυρικού Του θανάτου, της Αναστάσεώς Του και της Πεντηκοστής. Όταν από το όλο έργο του Χριστού απομονώσουμε ένα μόνο σημείο, το υπερτονίσουμε και λανθασμένα το εξηγήσουμε, αυτό γίνεται μονομέρεια και αίρεσις. Μόνο η Εκκλησία που δέχεται και βιώνει όλο το έργο του Χριστού, συμπεριλαμβανομένης της Πεντηκοστής, είναι η αληθινή Εκκλησία της Πεντηκοστής. Χωρίς Σταυρό γίνεται Ανάστασις; Χωρίς να σταυρωθή ο άνθρωπος με την νηστεία, την προσευχή, την μετάνοια, την ταπείνωσι, την άσκησι, μπορεί να ιδή τον Θεό; Προηγείται ο Σταυρός στην ζωή του Χριστού και του χριστιανού, και έπεται η Ανάστασις και η Πεντηκοστή. Ενώ αυτοί θέλουν Ανάστασι και χαρίσματα πνευματικά, χωρίς να σταυρώσουν τον εαυτό τους δια της μετανοίας, της ασκήσεως, της νηστείας, της υπακοής στην Εκκλησία. Και γι' αυτό δεν αποτελούν αυτοί την Εκκλησία της Πεντηκοστής.

Σε κάθε θεία Λειτουργία στην Εκκλησία μας έχουμε Πεντηκοστή. Πώς ο άρτος και ο οίνος γίνονται Σώμα και Αίμα Χριστού; Δεν γίνονται με την κάθοδο τού Αγίου Πνεύματος; Να η Πεντηκοστή! Κάθε Αγία Τράπεζα της Ορθοδόξου Εκκλησίας είναι και υπερών της Πεντηκοστής. Σε κάθε Βάπτισμα Πεντηκοστή έχουμε. Με την χάρι του Αγίου Πνεύματος ο άνθρωπος γίνεται χριστιανός και ενσωματώνεται στο Σώμα του Χριστού. Κάθε χειροτονία διακόνου, ιερέως και μάλιστα αρχιερέως είναι μία νέα

Πεντηκοστή. Το Άγιο Πνεύμα κατεβαίνει και κάνει ένα άνθρωπο λειτουργό του Θεού.

Κάθε εξομολόγησις ενός χριστιανού είναι πάλι Πεντηκοστή. Την ώρα που ο χριστιανός γονατίζει στον Πνευματικό του με ταπεινώσι και λέγει τις αμαρτίες του με μετάνοια και ο Πνευματικός του διαβάσει την συγχωρητική ευχή, συγχωρείται δια της χάριτος του Αγίου Πνεύματος.

Κάθε σύναξις και κάθε μυστήριο της Εκκλησίας είναι συνέχεια της Πεντηκοστής, διότι τελούνται με την παρουσία του Αγίου Πνεύματος. Γι' αυτό όλες σχεδόν οι πράξεις, οι προσευχές και τα μυστήρια της Εκκλησίας αρχίζουν με την προσευχή: «Βασιλεύ Ουράνιε, Παράκλητε, το Πνεύμα της αληθείας... ελθέ και σκήνωσον εν ημίν...». Ζητούμε να έλθη ο Παράκλητος, ο Παρηγορητής, το Άγιον Πνεύμα. Και έρχεται. Όπου συνάγεται η Ορθόδοξος Εκκλησία, η αληθινή Εκκλησία του Χριστού, εκεί επιφοιτά και η χάρις του Αγίου Πνεύματος.

Κάθε Άγιος της Εκκλησίας μας είναι ένας άνθρωπος πνευματεμόρος, γεμάτος από τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, άνθρωπος της Πεντηκοστής.

Το αίτημα της Κυριακής προσευχής: «ελθέτω η Βασιλεία σου» σημαίνει: «ελθέτω η χάρις του Αγίου Σου Πνεύματος». Η Βασιλεία του Θεού είναι η χάρις του Αγίου Πνεύματος. Άρα και με το "Πάτερ ημών" ζητούμε το Άγιον Πνεύμα.

Η προσευχή «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με τον αμαρτωλόν» και αυτή γίνεται με την χάρι του Αγίου Πνεύματος. Διότι, όπως λέγει ο Απόστολος Παύλος, «ουδείς δύναται ειπείν Κύριον Ιησούν, ει μη εν Πνεύματι Αγίω» (Α Κορ. 12, 3). Κανείς δεν μπορεί να ειπή τον Ιησού Κύριο, παρά μόνον με την χάρι του Αγίου Πνεύματος.

Να λοιπόν, ότι η Εκκλησία μας ζη διαρκώς την Πεντηκοστή.

Έχουμε, αδελφοί μου, την ευλογία μέσα στην αγία μας Εκκλησία να έχουμε την χάρι του Θεού. Έχουμε την δυνατότητα να οικειωθούμε και να λάβουμε εμπειρία της χάριτος του Θεού, να ενωθούμε με τον Θεό. Η Ορθόδοξος Εκκλησία μας είναι δοκιμασμένος και ασφαλής δρόμος σωτηρίας. Είναι η Εκκλησία των Προφητών, των Αποστόλων, των Πατέρων, των Μαρτύρων, των Αγίων, μέχρι και των τελευταίων Αγίων, όπως του αγίου και θαυματουργού Νεκταρίου. Είναι η Εκκλησία που κρατά την διδασκαλία του Ευαγγελίου ανόθευτη εδώ και δύο χιλιάδες περίπου χρόνια, αν και φοβεροί αιρετικοί την επολέμησαν.

Θυμηθήτε πόσοι αιρετικοί επολέμησαν την Εκκλησία μας δια μέσου των αιώνων. Και όχι εχθροί, σαν τους Πεντηκοστιανούς. Αυτοκράτορες με στρατιές, με κοσμικές δυνάμεις. Δεν μπόρεσαν όμως να γκρεμίσουν την Εκκλησία. Ούτε η εικονομαχία, που διήρκεσε εκατόν τριάντα χρόνια, μπόρεσε να γκρεμίση την Ορθοδοξία. Χιλιάδες οι μάρτυρες της Εκκλησίας και όμως η Εκκλησία ουδέποτε νικήθηκε, έστω και αν φαίνεται ότι καταβάλλεται. Και μάλιστα όσο πολεμείται, τόσο δυναμώνει και λαμπρύνεται.

Μέσα στην Εκκλησία μας λοιπόν υπάρχει η χάρις του Αγίου Πνεύματος. Στην Εκκλησία μας υπάρχουν Άγιοι μέχρι σήμερα. Πολλών Αγίων τα σώματα διατηρούνται άθικτα, μυροβλύζουν, ευωδιάζουν, θαυματουργούν. Πού αλλού γίνεται αυτό; Σε ποια

αίρεσι και σε ποια «εκκλησία» βγάζουν τους άλλους από τον τάφο και ευωδιάζουν; Θα έχετε ακούσει ίσως ότι τα οστεοφυλάκια στο Άγιον Όρος ευωδιάζουν, διότι μεταξύ των οστών των πατέρων υπάρχουν οστά αγίων μοναχών. Αυτά συμβαίνουν λόγω της παρουσίας του Αγίου πνεύματος.

Επί πλέον μόνο ο αγιασμός των Ορθοδόξων διατηρείται άθικτος. Όσοι έχετε αγιασμό στο σπίτι σας, γνωρίζετε ότι όσο χρόνο και να μείνη, ουδέποτε χαλά.

***

Αυτή είναι η πίστις μας, η αληθινή και ορθόδοξος!

Γιατί να αφήσουμε αυτήν την πίστι και να ακολουθήσουμε κάποιους αμερικανούς νεοφανείς «σωτήρας», οι οποίοι νομίζουν ότι από αυτούς αρχίζει η Εκκλησία; Για σκεφθήτε τι δαιμονική έπαρσι που έχουν! Η Εκκλησία υπάρχει δύο χιλιάδες χρόνια, και αυτοί λένουν ότι απ' αυτούς, τους Πεντηκοστιανούς και λοιπούς αιρετικούς, αρχίζει η γνησία πίστις.

Και αν για τους άλλους λαούς υπάρχει κάποιο ελαφρυντικό να ακολουθούν τις αιρέσεις, για μας τους Ορθοδόξους Έλληνες, που έχουμε τέτοια Παράδοσι, τόσους Αγίους, τόσα μοναστήρια, τόσα άγια λείψανα, τόσες θαυματουργές εικόνες, τόσους αγίους Μάρτυρας και Πατέρας, υπάρχει ελαφρυντικό και δικαιολογία;

Η αποχώρησίς μας από την Ορθοδοξία είναι φοβερή και ασυγχώρητη αποστασία από τον Θεό των Πατέρων μας.

Ο διάβολος προσπαθεί με τις αιρέσεις να συντρίψη την Εκκλησία. Αλλά τελικά αυτό αποβαίνει εις βάρος του. Νομίζει ότι θα κάνει κακό στον Χριστό, στην Εκκλησία και στους χριστιανούς, όταν τους πολεμά, αλλά στο τέλος συντρίβεται. Ο άγιος Θεός, από τον πόλεμο που κάνει ο διάβολος κατά της Εκκλησίας, βγάζει καλό. Οι Ορθόδοξοι στερεώνονται στην πίστι, αναδεικνύονται νέοι μάρτυρες και ομολογηταί, μεγάλοι θεολόγοι και υπερασπισταί της ορθοδόξου πίστεως.

Όταν τον 14^ο αιώνα ο δυτικός μοναχός Βαρλαάμ πολέμησε την ορθόδοξο διδασκαλία περί θείων ενεργειών και ακτίστου Φωτός, όπως την εβίωναν στο Άγιον Όρος, ο Θεός ανέδειξε τον αγιορείτη ιερομόναχο Γρηγόριο τον Παλαμά σε μεγάλο Θεολόγο και διδάσκαλο της ορθοδόξου πίστεως. Έτσι και τώρα, εάν δεν υπήρχε η αίρεσις των Πεντηκοστιανών, δεν θα συναγόμεθα όλοι εδώ. Δεν θα εμβαθύνουμε περισσότερο στην πίστι μας. Δεν θα εκάναμε την ομολογία της πίστεώς μας. Να λοιπόν ότι τελικά εις βάρος των αιρέσεων και του διαβόλου αποβαίνει αυτό, το οποίο επιχειρούν να κάνουν κατά της Εκκλησίας. Λέγει ο Απόστολος Παύλος: «Δει γαρ και αιρέσεις εν υμίν είναι, ίνα οι δόκιμοι φανεροί γένωνται εν υμίν» (Α' Κορ. 11, 19). Πρέπει, λέγει, να υπάρχουν και αιρέσεις, για να φαίνωνται οι στερεοί στην πίστι. Τώρα λοιπόν που η αγία μας Εκκλησία πολεμείται από τον αθεϊσμό, την σαρκολατρεία, τις αιρέσεις μέσω ραδιοφώνων, τηλεοράσεων, εφημερίδων και άλλων μέσων, τώρα είναι η ώρα που θα φανούν οι πιστοί και αληθινοί ορθόδοξοι χριστιανοί και αγωνισταί και ομολογηταί της ορθοδόξου πίστεως.

Σ' αυτές τις πολύ κρίσιμες ώρες, όποιος ορθόδοξος χριστιανός κρατήσει την

ορθόδοξο πίστι του στον Χριστό, θα λάβη πολλή ευλογία και πολύ μισθό από τον άγιο Θεό. Και τούτο διότι σ' αυτήν την πονηρή και διεστραμμένη εποχή δεν παρασύρθηκε από την σύγχρονη ειδωλολατρία, από τούς συγχρόνους ψευδοθεούς, δεν έκλινε γόνυ σ' αυτούς, αλλά έμεινε σταθερός και αμετακίνητος στην αγία μας ορθόδοξο πίστι.

Μακάρι λοιπόν κανείς ορθόδοξος Έλληνας να μη φανή προδότης, Ιούδας και αποστάτης της αγίας μας ορθοδόξου πίστεως. Αλλά και όσοι συνεργεία του πονηρού παρασύρθηκαν εξ αγνοίας στις πλάνες και τις αιρέσεις, να φωτισθούν από τον Θεό και να επιστρέψουν στην αγία μας ορθόδοξο πίστι, για να έχουν ελπίδα σωτηρίας.

Μπορεί να είμεθα αμαρτωλοί όλοι, αλλά όταν είμεθα μέσα στην αγία μας ορθόδοξο Εκκλησία, έχουμε ελπίδα σωτηρίας. Ενώ αντιθέτως, και «δίκαιοι» να είμεθα, εκτός Εκκλησίας δεν έχουμε ελπίδα σωτηρίας. Μέσα στην Εκκλησία όλοι μας είμεθα, θα μετανοήσουμε, θα εξομολογηθούμε, θα συγχωρεθούμε και ο Θεός θα μας ελεήσει. Εκτός Εκκλησίας ποιος θα μας σώση; Ποιο Άγιο Πνεύμα θα συγχωρήση τις αμαρτίες μας και ποια Εκκλησία θα πρεσβεύη μετά τον θάνατό μας για τις ψυχές μας; Όποιος λοιπόν Ορθόδοξος πεθαίνει ως ορθόδοξος, να ξέρη ότι έχει ελπίδα σωτηρίας. Ενώ όποιος βγη από την Εκκλησία, έστω και αν νομίζει ότι έχει καλά έργα, δεν έχει ελπίδα σωτηρίας.

Γι' αυτό, αδελφοί, ας μείνουμε στην Ορθόδοξο Εκκλησία μας πιστοί και αμετακίνητοι με ένα άγιο πείσμα μέχρι τέλους για να έχουμε όλοι εμείς, με την χάρι του Θεού και την ευλογία της Παναγίας μας, ελπίδα σωτηρίας.

(Απομαγνητοφωνημένη ομιλία του Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής του Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, Αρχιμ. Γεωργίου, στο Στρατώνι Χαλκιδικής την 14η/27η Ιανουαρίου 1989, κατόπιν προσκλήσεως του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ. κ. Νικοδήμου)

(Πηγή ηλ. κειμένου: "Αντιαιρετικόν Εγκόλπιον")

Διαβάστε περισσότερα κείμενα του γέροντα πατώντας [εδώ](#)